

盾の勇者の成り上がり^①

アネコユサギ
Aneko Yusagi

MFブックス

Második fejezet:

A Hősök

„Azta...”

Akkor tértem magamhoz, amikor meghallottam az emberek csodálkozó hangját, ahogy egy valamire figyeltek. Nem tudtam rendesen fókuszálni a szememmel, de így is sikerült kiszűrnom őket. Köpenyes férfiakat láttam, akik látszólag néma hódolattal bámultak rám.

„Mi ez az egész?”

A tekintetemet a hang irányába fordítottam, és felfedeztem további három embert, akik hozzám hasonlóan nem tudták, hogy mi folyik itt.

Megvakartam a fejem. Egy pillanattal ezelőtt még a könyvtárban voltam, és akkor... miért? Hol lehetek?

Elnéztem jobbra, balra és rájöttem, hogy egy teremben vagyok.

A falak kőből készültek. Ezt hívják téglának? Ettől függetlenül, nem hiszem, hogy valaha jártam volna ehhez hasonló helyen, és az biztos, hogy ez nem a könyvtár.

Megvizsgáltam a padlót. Különböző geometriai alakzatok tarkították, amit valamilyen fluoreszkáló anyaggal vittek fel. Valami oltárszerűség is volt ott, ami olyan varázslatosnak tűnt, mintha egy fantasyból emelték volna ki. Mi négyen az oltáron álltunk éppen.

Várjunk csak, miért fogok egy pajzsot? Pihekönnyű és tökéletesen illik a kezembe, mégis, nem tudok rájönni, hogy miért nem tudom elengedni. Olyan, mintha hozzám ragadt volna.

„Hol vagyunk?”

Az egyik ember mellettem, aki kardot viselt, feltette azt a kérdést a köpenyes fickóknak, amire én is kíváncsi voltam.

„Ó, Hősök! Kérlek, mentsétek meg a világunkat!”

„Mi?!”

Egyszerre kiáltottuk el magunkat.

„Mit akar ez jelenteni?”

A köpenyes férfiak megjelenése nagyon ismerős volt, mintha láttam volna már hasonlót az interneten.

„Túl bonyolult ahhoz a helyzet, hogy egyszerű választ adhassak a kérdésedre. Most fejeztünk be egy ősi szertartást, amivel megidézünk titeket; azaz a négy hőst.”

„Megidéztek?”

Tehát, ez történt. Elég nagy eséllyel lehet ez valamiféle átverés, de semmi baj nem származik belőle, ha meghallgatjuk őket. Mindemellett, sokkal szórakoztatóbb, ha megviccelnek, mintha te viccelsz meg másokat. Nem fogok ilyen dolgok miatt aggódni. Mókaként fogok rá gondolni.

„A világunk a pusztulás szélén áll. Hősök, kérlek adjátok kölcsön az erőtöket.” - mondta a köpenyes férfi, miközben mélyen meghajolt előttünk.

„Senkit sem akaro...” – válaszolni akartam, de a másik három gyorsabb volt.

„Én sem.”

De, vissza tudunk menni a világunkba, igaz? Majd aztán tárgyalunk erről.

Azt hiszi, hogy rendben van, ha így beszél mással?

Valaki meghajolt előttünk kétségbeesésében. Miért nem tartják meg maguknak a véleményüket addig, míg nem hallották a teljes történetet?

Némán bámultam rájuk. Miután észrevették, mind a hárman végigmértek. Miért mosolyognak? Mindannyian éreztük a szobában növekvő feszültséget.

Mekkora köcsögök! Fogadni mernék, örülnek, hogy itt lehetnek. Belegondolva, ez tényleg igaz! Esélyt kaptak, hogy kalandozhassanak egy másik világban. Ez tényleg egy valóra vált álom! Közhelyes, de legalább nem hallgathatnánk meg őket?

A kardos fickó úgy nézett ki, mint egy középiskolás. A fegyverét pedig a köpenyes alakra szegezte, és szinte üvöltve szólt hozzá.

„Nem érzel büntudatot, hogy az embereket az engedélyük nélkül hívjátok a világotokba?”

„Ezek szerint, - mondta az íjász gyerek - mégha meg is mentjük és békességet hozunk a világotokra, akkor is csak hazaküldtök minket, igaz? Mert ez úgy hangzik nekem, mint egy munka.” - Közben pedig a köpenyes fickót bámulta.

„Kíváncsi vagyok, mennyire adtok a véleményünkre. Attól függően, hogy fog haladni a tárgyalás, lehet a végén még a világotok ellenségévé válunk.”

Tehát erre megy ki a játék. Ezt akarják. Így akarják kideríteni, mi az álláspontjuk, és az alapján követelnek jutalmat. Az biztos, hogy ez egy szókimondó csapat. Úgy érzem, nem vagyok közéjük való.

„Igen, szeretnénk, ha beszélhetek a királlyal. Meg fogja vitatni veletek a jövőbeli kompenzációkat a trónteremben.”

Az egyik köpenyes férfi, aki úgy tűnt, hogy a vezetőjük, nekidőlt egy nehéznek látszó ajtónak, ami aztán kinyílt. Ezt követően az ajtón kívülre mutatott, hogy merre menjünk.

„Mindegy.”

„Rendben.”

„Mindegy. Nem hiszem, hogy számítana, kivel beszélünk, de legyen.

Felvágott nyelvű társaim panaszkodtak, miközben elhagyták a termet a jelzett irányba. Nem akartam hátramaradni, ezért követtem őket.

Kisétáltunk a sötét szobából, le egy kőből készült lépcsőn. Hogy kellene leírnom? A levegő frissnek érződött... és nem tudok arra gondolni, hogy ez egy másik világ lenne. A tág szókincs sosem tartozott az erősségeim közé. Az ablakon keresztül pedig vethettünk egy pillantást a kinti világra, amitől teljesen elállt a lélegzetünk.

A felhők magasan voltak, magasabban, mint ameddig a szem ellát. Az épület előtt, amiben voltunk, pedig a város terült el. A szépen felsorakozó házak miatt, úgy nézett ki a környék, mint egy európai város egy utazási brossúrából. Meg akartam állni egy percre, hogy megcsodálhassam, de nem volt rá idő. Gyorsan elhaladtunk az ablak mellett, le a lépcsőn, és nem sokkal később megérkeztünk a trónterembe.

„Tehát ezek a gyerekek lennének a négy Szent Hős?”

Egy fontosnak tűnő idős ember ült a trónon. Előrehajolt, miközben beszélt. Egyáltalán nem tett rám jó benyomást. Ki nem állhatom azokat az embereket, akik leereszkedőek.

„A nevem XXXII. Aultcray Melromarc, és én uralom ezt az országot. Hősök, mutassátok meg az arcotokat!”

Majdnem leüvöltöttem, hogy kussoljon, de még éppen időben leálltam. Azt hiszem, elég tekintélyes pozíciót tölthet be, és úgy tűnik, hogy valamiféle király lehet.

„Nos, akkor, talán a magyarázattal kellene kezdenem. Ez az ország, nem is, az egész világ a pusztulás szélén áll.” - Ez inkább bírósági fellevezetésnek tűnik. A mellettem levő srácok felszólaltak.

„Azt hiszem, ebben van valami, figyelembe véve, hogy egy másik világba idéztetek meg minket.”

„Igen, gondoltam.”

Megpróbálom összefoglalni a király történetét:

Létezik egy prófécia a világ pusztulásáról. Számptalan hullám fog megjelenni, amik feldúlják a világot újra és újra, míg végül semmi sem marad. Ha nem verik vissza ezeket a hullámokat, és nem kerülnek el az azt követő csapásokat, akkor elérkezik a végítélet. A prófécia nagyon régről származik, mégis most a jelenben beszéltek róla. Van még egy ősi, hatalmas homokóra, ami jelzi az időt. Ez a homokóra megjósolja a hullámok érkezését. A benne levő homok körülbelül egy hónappal ezelőtt kezdett lefolyni. A legenda alapján a hullámok havi időközökkel érkeznek.

Kezdetekben az ország lakói kételkedtek a próféciaiban. Azonban, mikor a homok kezdett lehullani, egy hatalmas csapás érte az országot. Egy hasadék jelent meg Melromarc területén, ami egy másik dimenzióval állt összeköttetésben. Ezen a kapun keresztül pedig nagy létszámban áramlottak át szörnyűséges lények.

Ez alkalommal a királyság lovagjai és kalandorai képesek voltak visszaverni a lények előőrseit, viszont a következő megjövendölt hullám az előzőnél is sokkal szörnyűbb lesz. Ebben az ütemben el fog pusztulni az ország, ha nem talál kiutat a közelebbi katasztrófák elkerülésére. Tekintettel a reménytelen helyzetre a királyság úgy döntött, hogy egy másik világból idéz meg hősokeket.

Ez lenne összegezve a helyzet.

Ó, és melleleg, úgy tűnik, hogy a Legendás Fegyverzetek lehetővé teszik ezen világ nyelvének megértését.

„Rendben.” - mondta az egyik társam. „Azt hiszem, értem, hová akarsz kilyukadni. De ez azt jelenti, hogy alapvetően te fogsz parancsolni nekünk, hogy miként segítsünk?”

„Minden szépnek és jónak tűnik... számodra.”

„Egyetértek. Ez az egész kicsit egocentrikusnak hangzik. Ha a világod a pusztulás útjára tévedt, akkor hagyjuk égni. Nem értem, hogy mi közünk van hozzá.”

Könnyen meg tudom mondani a leereszkedő kuncogásából, a titkos gondolatát, hogy nagyon is érdekesnek találja a helyzetet.

Nos, itt az ideje, hogy felszólaljak.

„Ahogy előttem mondták, nem tartozunk felelősséggel feléd, hogy segítsünk. Ha kockáztatjuk az életünket és időt nem kímélve békességet hozunk a királyságodra, akkor kapunk valamit egy ’köszönömön és egy viszláton’ kívül? Tehát, amit igazán tudni akarok, hogy van-e mód a hazajutásunkra. Tudnál mondani valamit ezzel kapcsolatban?”

„Hmm...” - A király a szolgájára vetett egy pillantást.

„Természetesen kompenzálni fogjuk az összes erőfeszítéseket.”

A hősök, beleértve magam is, ünneplésül ökölbe szorítottuk a kezünket. Igen! A tárgyalás első fázisa sikeres.

„És persze, - folytatta a király - már gondoskodtam az anyagi támogatásokról, és bármit megadok nektek, amit csak kértek, az értünk tett erőfeszítéseitek hálójaként.”

„Ó, igen? Király. Nos, amíg betartod az ígéreted, nem hiszem, hogy bármi problémánk lehetne.”

„Ne gondold, hogy megvettél minket. Amíg nem vagyunk ellenségek, addig kisegítelek.”

„Egyetértetek.”

„Úgyszintén.”

Miért viselkednek mindvégig ilyen felsőbbrendűen? Gondoljatok bele, hogy hol vagyunk! Tényleg az ellenségetekké akarjátok tenni a királyt? Mégis, azt hiszem, jobb ötlet volt az akadályokat elgörgetni az útból, minthogy megkockáztassuk, hogy mindent elveszítünk.

„Nos, akkor, Hősök. Mutatkozzatok be!”

Várjunk csak egy percet. Észrevettem valamit. Ez az egész nem hasonlít kicsit arra a könyvre, amit a könyvtárban olvastam? A Négy Szent Fegyverzet Feljegyzéseire?

Egy kard, egy lándzsa, egy íj... és igen, egy pajzs.

Mind a négy hős ugyanolyan. Valahogy bekerültem a könyv világába? Miközben ezeken a dolgokon elmélkedtem, a gyerek a karddal, azaz a Kardos Hős előlépett, hogy bemutatkozzon.

„A nevem Amaki Ren. 16 éves középiskolai tanuló vagyok.”

A Kardos Hős, Ren Amaki. Egy elég attraktív fiatal srác. Jóképű és meglepően alacsony, talán 160 centi lehetett. Ha beöltözne lánynak, akkor nem lehetne megkülönböztetni a másik nemtől. Az arca higgadt volt. A haja fekete és rövidre nyírt. Éles a szeme és fehér a bőre. Összességében egy férfi srác érzetét keltette. Olyan, mint egy gyors, karcsú kardforgató.

„Rendben, én következek. Engem Kitamura Motoyasunak hívnak. Huszonegy éves főiskolai hallgató vagyok.”

A Lándzsás Hős, Kitamura Motoyasu. Lágyszívűnek és kedvesnek tűnik, egy idősebb testvér érzetét kelti. Legalább olyan jóképű, mint Ren; tipikusan az a fickó, akinek biztos van barátnője, vagy inkább kettő. Körülbelül 170 centiméter lehetett. Fekete haja lófarokba volt kötve. Általában nem szoktam kedvelni, ha egy férfinak lófarka van, de meglehetősen illet hozzá. Összességében egy törődő báty külsejével rendelkezik.

„Oké, én jövök. Kawasumi Itsuki vagyok. Tizenhét, és még mindig középiskolás.”

Az Íjas Hős, Kawasumi Itsuki. Nyugodt, zongorista karakternek tűnik. Hogyan írjam le? Gyengének látszott, de volt benne valami feltáratlan erő. Valami, amit nem lehet kézzel megfogni. Valami homályos. Ő volt a legalacsonyabb közöttünk; úgy 155 centi lehetett. A frizurája olyan göndör volt, mintha dauerolták volna. Összességében csendes, fiatal öcs látszatát keltette.

Úgy tűnik, hogy mindannyian japánok vagyunk, mégis eléggé meg lennék lepve, ha lenne itt külföldi is.

Ó, máris én következek?

„Azt hiszem én maradtam a végére. A nevem Iwatani Naofumi. Húsz éves főiskolai hallgató vagyok.”

A király lenézően tekintett rám. Éreztem, ahogy libabőrös lesz a hátam.

„Nos, akkor, Ren, Motoyasu és Itsuki, igaz?”

„Felség, elfelejtett engem.”

„Á, igen. Elnézést, Naofumi-dono.”

Tehát az öreg kicsit lassú felfogású, de tudod...

Még mindig kívülállónak éreztem magam valamiért. És most, kifejejtett egy ilyen rövid listáról?

„Most pedig, Hősök, kérek erősítsétek meg a státuszotokat és adjatok magatokról egy objektív értékelést.”

„Micsoda?”

Mit ért státusz alatt?!

„Elnézést, hogyan tudnánk kiértékelni magunkat?” - kérdezte Itsuki.

Ren hangosan felsóhajtott, mintha zavarná, hogy el kell magyaráznia nekünk.

„Azt mondd, hogy még nem jöttél rá? Nem esett le abban a pillanatban, hogy megérkeztél ide?”

Ugyan már, tudta.

„Még nem vettél észre egy furcsa ikont sem, ami kilóg a perifériás látásodból?”

„Mi?”

Most, hogy említi... ha révetegen nézek magam elé, akkor a látóterem szélén kis jeleket látok. Most már én is látom.

„Koncentrálj az elméddel arra az ikonra.”

Miután megtettem, egy lágy sípolást hallottam, mint amikor a számítógép előtt ülök, és az ikon kinyílt a látómezőm előtt. Olyan volt, mintha egy internetes böngészőt nyitottam volna meg.

Iwatani Naofumi

Osztály: 1. szintű Pajzsos Hős

Felszerelés: Kis pajzs (Legendás Fegyverzet)

Másvilági ruhák

Készségek: Nincs

Mágia: Nincs

Ezeken kívül még voltak egyéb dolgok is kilistázva, de úgy döntöttem, hogy most figyelmen kívül hagyom. Tehát, erre gondolhatott a király státusz alatt? Várjunk. Mi a franc ez az egész? Mintha egy játékban lennék.

„1. szint... Ez idegessé tesz.”

„Ott a pont. Ebben az ütemben, ki tudja megmondani, hogy képesek leszünk-e harcolni?”

„Mi ez?”

„Ezek a dolgok nem léteznek a ti világotokban, Hősök? A 'Státusz mágia' tapasztalhattátok meg. Itt mindenki látja és képes használni.”

„Valóban?”

Lenyűgözött, hogy milyen átlagosnak hatott mindenki számára a fizikai testük számszerűsítése.

„És mit kellene tennünk? Ezek a számok szánalmasan alacsonynak tűnnek.”

„Igen, nos. El kell indulnotok egy utazásra, hogy tovább csiszoljátok a képességeiteket és felerősítsétek a Legendás Fegyverzeteteket.”

„Felerősíteni? Azt akarod mondani, hogy ezek nem erősek már a kezdetektől fogva?”

„Így van. A megidézett hősöknek a Legendás Fegyverzetükkel együtt kell felemelkedniük. Így válhatnak erősebbé.”

Motoyasu megforgatta a lándzsáját, miközben töprengett.

„Miért nem használunk más fegyvereket, míg ezek megedződnek? Sokkal okosabb döntés lenne.”

Jó ötletnek tűnik. Különben is egy pajzsot kaptam, ami nem számít annak. Jobb lesz, ha szerzek egy másik fegyvert.

Ren közbevágot.

„Kitalálhatjuk később is, hogy mi legyen. Jelenleg arra kell koncentrálnunk, hogy fejlesszük magunkat, ahogy a király is kérte tőlünk.”

Annyira izgalmas! Más világból megidézett hősök vagyunk! Olyan, mintha egy mangában lennék. Bármelyik otaku ugrana egy ilyen lehetőségre. A szívem majd' kiugrott a mellkasomból, nem tudtam lehiggadni. Úgy tűnt, a körülöttem levő hősök is ugyanígy éreztek.

„Létre kell hoznunk egy csapatot? Négyünknek?”

„Várjatok egy pillanatot, Hősök.”

„Igen?”

Miközben előkészületeket tettünk kalandjaink elkezdésére, a király ismét megszólalt.

„Mind a négyeteknek külön kell válnia, és saját társakat kell toboroznia.”

„Miért is?”

„A legendák szerint, - kezdte - a birtokokban levő Legendás Fegyverzetek zavarják egymást, ha egy csapatban vagytok. Csak úgy fejlődhetnek a fegyveretekkel együtt, ha külön váltok egymástól.”

Mind találhattunk leírásokat a fegyvereinkhez közel.

Egyszerre kezdtük el olvasni.

Figyelmeztetés: A Legendás Fegyverzetek és tulajdonosaik nemkívánatos hatásokat tapasztalhatnak, ha együtt harcolnak.

Megjegyzés: Sokkal előnyösebb, ha a Hősök elkülönülnek.

„Tényleg igaz lehet akkor...”

De, miért hangzik ez az egész játékszerűnek? Olyan, mintha egy játékba teleportáltak volna. Mindenesetre a játékok nem érződnek ilyen valóságosnak, márpedig itt igazi élő emberek voltak, tehát most is valamiféle valóságban vagyok. Mégis ez a rendszer nagyon arra emlékeztetett.

A fegyverek leírása nagyon hosszú és részletes volt, de nem volt rá időnk, hogy elolvassuk.

„Tehát azt mondd, hogy jobb lenne, ha mindegyikünk megalkotná a saját csapatát?”

„Megpróbálok olyan társakat szerezni számotokra, akikkel biztonságos utatok lesz. Ettől függetlenül, hamarosan beesteledik. Hősök, éjszakára pihenjete meg, és holnap készüljete fel az indulásra. Addig bajtársakat toboroztatok a lenti faluból.”

„Köszönjük szépen.”

„Köszönöm.”

Mindannyian megköszöntük a királynak, és elvonultunk a szobánkba éjszakára.